

CRISTINA CENTEA

ALEX BLUE

ȘI CĂLĂTORIA
PRIN PORTAL

Cu ilustrații de Teodora Răileanu

POLIROM
2022

Cuprins

1. Krul are un plan malefic	5
2. O petrecere cu musafiri nepoftiți	13
3. O vacanță neobișnuită.....	19
4. Un aparat periculos	27
5. Doi arborieni în libertate	34
6. O planetă primitoare	38
7. O operație care nu a decurs prea bine	47
8. Noi speranțe pentru Alex	58
9. Detectiva Xonya	65
10. Granița	77
11. Judecata Albilor.....	92
12. Cel mai mare înțelept	99
13. Amira și Mordin pornesc la drum	107
14. Râul ucigaș	118
15. Ciuperca Acidă	130
16. Portalul	142

17. Trădarea Ospitalierilor	148
18. Alex este urmărit.	158
19. Înapoi pe Xilon	163
20. Un Străjer greu de păcălit	168
21. Pe urmele lui Mordin.	175
22. Un aparat periculos	181
23. Când lucrurile merg prost.	191
24. Surpriza pregătită de Krul.	200
25. O evadare cu probleme	208
26. În inima muntelui.	222
27. Salvatorii.	232
28. Despre prietenie și loialitate.	239
29. Capcana.	245
30. Portalul defect	250

— Uite... mi-e rușine să recunosc, dar am ajutat un arborian să se elibereze și apoi a cucerit Xilonul. Vreau să mă întorc în timp. Nu trebuia să-l eliberez. Trebuia să rămână închis toată viața ca să nu mai facă nici un rău.

— Da, într-adevăr, intențiile tale sunt bune, recunosc Ciuperca. Dar... nu știu. Ești sigură că doar asta vrei să faci?

Era momentul hotărâtor. Acum trebuiau să mintă. Amira trase aer în piept, privi Ciuperca în ochi și spuse fără să clipească.

— Da, sigur!

Poate că în acele clipe reușise să se convingă și ea de adevărul spuselor ei. Sau poate că era o mincinoasă înnăscută. Ciuperca Acidă își flutură o ultimă dată ochii de melc prin fața ei și zise:

— Bine, puteți trece! Aduceți apă!

— Stai, ce apă?

Pentru o clipă, Ciuperca rămase mută de uimire, apoi gura i se lăți și izbucni într-un râs zdravăn.

— Vai, nu pot să creeed! N-ați adus apă?

— Nu ne-a spus nimeni. Despre ce apă vorbești? mormăi Mordin.

— Ca să se oprească ploaia acidă, trebuie să beau niște apă din Râul Mov. Altfel nu puteți trece.

— Of! Și ce-i de făcut?

— Ce să fie? râse iar Ciuperca. Nu vă pot ajuta. Trebuie să coborâți să luați apă și să vă întoarceți! Vă place sportul?

— Ne place, dar acum chiar ne grăbim. Nu ne poți ajuta totuși?

— N-am cum, nu pot controla acidul care curge din mine.

Descurajați, cei doi schimbă o privire. Nu aveau ce face. Trebuiau să coboare muntele și să-l urce din nou. Nu era grav, dar mai pierdeau cel puțin o zi.

Și cât de mult își doriseră să ajungă la portal!

Uitându-se în jos ca să găsească traseul cel mai scurt, Mordin zări o pată albastră care se mișca încet pe stânci. Fără să-și dea seama ce era, felul cum se mișca i se păru familiar.

— Uite!

Îi arată Amirei ce descoperise.

— E Alex Blue, izbucni el. A reușit să scape și vine înapoi!

Amândoi se gândiră la același lucru. Poate că băiatul venise pregătit și-i putea ajuta să intre în peșteră fără să mai fie nevoiți să coboare muntele.

Alex se apropia din ce în ce mai mult, până ajunse într-un punct din care și el îi putea vedea pe neronieni. Ridică ochii și, observându-i, își flutură vesel mâinile spre ei.

— Salut! Ce faceți? Ați ajuns și voi aici?

— Da, vrem să intrăm. Ne poți ajuta? Avem nevoie de niște apă.

Alex era un băiat foarte darnic și sufletist. În prima clipă se gândi să împartă apa cu ei. Se apropiară împreună de gura peșterii.

— Bună, spuse el, sunt Alex Blue și vreau să mă întorc în timp ca să redevin om. Am fost transformat în xilonian împotriva voinței mele.

Ciuperca își lungi din nou ochii și-l cercetă cu atenție.

— Nu găsesc nimic nefiresc în spusele tale, dădu ea verdictul. Poți trece. Unde e apa? S-o văd!

Alex scoase canistra cu apă și i-o arătă.

— Da, e bine!

— Putem trece și noi odată cu el? întrebă Mordin.

— Nu, regula e clară. Nu poate trece decât o singură persoană. Voi trebuie să veniți cu apa voastră și să vă așteptați rândul. Și, oricum, nu puteți intra mai mulți în portal decât dacă aveți aceeași destinație. Dacă folosiți portalul când e cineva înăuntru, îl distrugeți.

— Atunci, o să așteptăm să termine el. Blue, împarte apa cu noi!

Alex era pe punctul de-a deschide canistra, dar Ciuperca Acidă interveni.

— Nici asta nu e posibil. E prea puțină apă, abia ajunge pentru el. Trebuie să coborâți și să luați apa voastră. Uite, aveți acolo niște canistre goale, lăsate de alți călători.

Amira se încruntă. Prezența pământeanului o nelinișteea. Dacă făcea vreo prostie călătorind în timp înaintea lor?

— Blue, începu ea cu glas mieros, nu vrei să mă lași pe mine să trec prima și să mergi să mai iei niște apă pentru tine? Sau, dacă ți-e lene și te miști greu, se duce Mordin și ia pentru amândoi. Iar tu călătorești prin portal după ce termin eu ce am de făcut.

Alex ezita. Îi plăcea să-i ajute pe cei din jurul său, dar acum își dorea să scape de corpul acela greoi, albastru și rotofei. Nu mai avea răbdare să aștepte.

— Vreau să merg eu primul, se hotărî.

— Nu, te rog! Misiunea noastră!

— Dar, până la urmă, ce aveți voi așa de important de făcut? Niciodată nu mi-ați spus!

Amira cântări posibilitățile. Nu mergea să-i trântescă o minciună, Ciuperca ar fi auzit și nu i-ar mai fi lăsat să intre. Trebuia să spună adevărul, sau cel puțin o parte din el.

— Să vezi, începu ea, am făcut o prostie când locuiam pe Xilon. Am vrut să avem aceleași drepturi ca ceilalți xilonieni și un arborian, Krul, ne-a păcălit.

Pumnii băiatului se încleștară la auzul acestui nume.

— Da, îl știu, e un nemernic, a încercat să mă omoare.

— Așa e, încuviință Amira plecând capul. Dar, după cum spuneam, ne-a păcălit și l-am eliberat. L-am dus pe nava lui și de-acolo a pornit nu știu ce arme, cu fumul ăla

pe care nu-l suportă nimeni în afară de el și de prietenul lui. A trebuit să părăsim planeta.

— Cum? Din cauza voastră s-a întâmplat asta? Mai știe cineva?

— Nimeni! Acum trebuie să ne întoarcem în timp și să-l lăsăm în închisoare sau să-l trimitem în spațiu, o dată pentru totdeauna. Să nu mai pună niciodată piciorul pe Xilon! Deci, vezi și tu că problema noastră e mai importantă decât a ta. Noi vrem să salvăm o întreagă planetă!

Păreau să aibă dreptate. Alex rămase pe gânduri, încercând să-și imagineze ce se putea întâmpla. Neronienii se întorceau în timp, în momentul de dinaintea izgonirii xilonienilor de pe planetă. Ce s-ar întâmpla cu el? În acel moment, Alex s-ar afla pe navă, alături de Xonya și Xelen. Fiindcă el nu va călători în timp, nu va afla planul așa-zișilor săi prieteni. Îl vor duce pe Xilon, îi vor face operația și va rămâne prizonier acolo. Nici măcar nu va ajunge pe Ospitalia, ca să afle de portal și să poată călători în timp.

În nici un caz nu putea să facă asta! Dacă îi lăsa să plece înaintea lui, totul era pierdut.

— Nu, răspunse hotărât. Eu merg primul. Și apoi n-aveți decât să treceți prin portal. Treaba voastră! Dar veți face asta abia după ce îmi rezolv problema și plec acasă!

Neronienii îl priveră furioși. Nu era răspunsul la care se așteptaseră.

— Te rog, Alex, nu fi egoist..., începu Amira.

— Da' ce stăm și ne rugăm atât de el? izbucni Mordin. Dă apa încoace! Pun eu mâna pe ea!

Întinse mâinile blănoase spre canistra băiatului. Alex realizează că viitorul lui depindea de ce făcea acum. Dacă neronienii ajungeau înaintea lui la portal, era pierdut.

Reuși să se prindă de capacul canistrei și să i se opună lui Mordin. Dar acesta era un adevărat monstru. Avea o forță de neimaginat.

Își încleștă degetele pe capac cu disperare. Dar din cauza transpirației începură să-i alunece. Văzu mutra neronianului, cu acel rânjet plin de satisfacție pe care nu și-l putea înfrâna. Simțea că obiectul dorit e pe cale să devină al său.

Brațul îl durea. Și cel mai grav era că bidonul îi aluneca din mâini. Mordin continua să-i rădă în nas, de parcă nu ar fi depus nici un efort. Și oricum, chiar dacă ar fi reușit să-i țină pipet, mai era și Amira. În nici un caz nu avea cum să se lupte cu amândoi.

Era condamnat.

În sfârșit, degetele i se desprinseră de pe canistră. Îl văzu pe Mordin aruncându-i un rânjet sfidător.

— Mulțumesc!

Alex se prăbuși, izbucnind disperat în plâns. După ce că-i luase apa pe care o cărase cu greu până acolo, după